

821.161.2
К43

ОКСАНА КІР'ЯН

С1209112

І ГОЙДАЛКА
ЗЛІТАЄ ЗНОВУ

КСД

* * *

— Ларра, уяви собі, я знаю тебе лише добу, лише двадцять чотири години. А мені здається, що це не так. Я знаю тебе давно, може, рік, а може, все моє життя? У тебе є таке відчуття?

Вона мовчки кивнула головою і зажурилась. Усе це звучало як мінорна прелюдія до їхнього розставання. Ось він зараз скаже, яка вона гарна, чудова, попросається, піде — і все! І все! Не буде більше нічого! Їй знову захотілося плакати, по-дитячому, безутішно, вже й сльози зібратися встигли. Вона нічого не зможе змінити. Все надто складно. У них різні світи, різні країни, вони зовсім різні. Та й зустрілися вони трохи дивно, і знають одне одного лишень якусь малу мить. І в той же час у ці двадцять чотири години вмістилося стільки всього, ніби вони встигли прожити довгі роки, пізнаючи одне одного. За цю малу мить між ними вже встигло виникнути дещо таке, що споріднює людей нерозривно, до болю, робить їхнє життя нестерпним одне без одного. Назвати це «дещо» любов'ю — звучить якось і поспішно, і пафосно, і надто голосно. Та це «дещо» — таке сильне й не зовсім зрозуміле, воно жадібно поглинуло її з усіма рівненько вибудуваними життєвими принципами та настановами для самої себе. І усвідомлення цього дивувало Ларису, бо вона вже давно звела отакий собі мур із цинізму та невіри до всіх і всього. І ховатися у ньому від виру життя було ж як зручно! Спокій, рівновага... А тепер...

Тепер її самої — немає. Вона ніби відображається у ньому. Ні, не так! Вона звучить тільки разом з ним, як скрипка, яка заговорить, тільки-но до неї доторкнеться смичок. А без нього вона мовчить і тепер уже нетерпляче чекає свого часу. Хіба це може відбуватися з нею? Хіба

вона ще здатна на якісь почуття? А може, це час вилікував її? Пройшли болі, загоїлись, зарубцювались рани. І все поступово забувається, стирається з пам'яті, як непотрібне і зайве. А дійсно, навіщо їй тягати за собою оті страшні спомини? Зараз їй уже не болять. Ніби все те трапилось не з нею. А оті страхи — вже й не страхи, так — ніби щось трохи муторне на серці залишилося, як від споглядання уже не своїх, а чужих бід, що глибоко душі не дістають.

Вона звучить тільки з ним... Заусміхалася від такого висновку про себе. Як добре!

А він? Він? Чи відчуває він те, що й вона? Хочеться вірити у це, бо вона бачить, що й він стривожений, он і руки, здається, тремтять, знову жарко йому. Він хвилюється, йому не все одно. Дивиться на неї своїми жадібними очима і зовсім не відводить винувато погляд, не боїться казати того, що...

— Ларра, ти знаєш, я сьогодні їду.

— Їдеш... — не запитання, а усвідомлення значення слова.

— Їду... — а голос його став ніби жорсткий, але й тремтить водночас. Йому не все одно. Вона це відчуває, але страшно повірити, бо життя таке: воно навчило її довіряти тільки докочаним фактам. А тут якісь ефемерні сентименти. Їм довіряти не можна. Не можна... А дивитися в його очі хочеться, тонути, ховатися у тому погляді, заколисатися і про все забути. Тому і відірватися від нього неможливо, вона як причарована. Голова гуде, важко дихати, ноги підкошуються. Скоріше б пережити, забути, втекти. Цю мить тільки як переступити? Хочеться покликати його — а голосу немає. І волі, і сили немає змінити все це. Не належить вона до тієї когорти людей, що можуть отак запросто життя своє самі будувати, повертати так, як їм

заманеться, все і всіх підлаштовувати під себе. Вона слаба, безвольна перед ним, вона може тільки ось так покірно стояти і слухати далі свій вирок. І так було завжди.

— Ларра, ти де? Ти мене чуєш?

— Анрі, я...

— Чекай! У мене літак о другій ночі. Через годину приїде таксі. Слухай, я хочу тобі дещо сказати — і ти підеш. Я не люблю, коли мене проводжають.

Нічого собі! «Ти підеш!» Як якийсь щеня проганяє? У Лариси від обурення сльози куди їй поділись, у грудях знову почав закручуватися якийсь незрозумілий руйнівний вир. Вона вся аж заіскрилася від образи і гніву, але сказати йому нічого не встигла, бо Анрі випередив її. Міцно взяв її холодні руки у свої такі гарячі:

— Ларра, я бачу, що ти нічого не зрозуміла. Ти прекрасна, ти чарівна жінка! Таких я ніколи не зустрічав. Я не знаю, що відчуваю до тебе, але знаю: це щось таке сильне і велике. А ще — зовсім нове для мене — хочу, щоб ти приїхала. Я все зроблю для цього сам! Скажи мені: ти хочеш бути там, де я? Це тобі потрібно?

Ніби окропу хто вилив на неї: ні вдихнути, ні видихнути, голова горить, жарко стало так, ніби в середині липня в самий полудень, коли їй тінь не рятує. Це його руки печуть: бач, який він гарячий. І стукає щось немилосердно у скронях, а серце розкалаталось так, що, здається, всі навколо можуть почути його розпачливий ритм — *Lacrimosa*.

Що вона чує? Це зовсім не те, що він мав би сказати їй. Так не буває... Так не буває, тим паче з нею. Це все звучить надто гарно, настільки солодко, що повірити у почуте важко. А може, їй справді тільки здалося, що він ЦЕ сказав? Може, її хвороблива уява розгулялася?

— Анрі, я... я не розумію, що ти кажеш, — не сказала, а простогнала.

— Ларра, я хочу бути з тобою. Я хочу, щоб ти приїхала. Чуєш? Я розумію, що все так швидко, несподівано. Повір, і для мене теж. Я не думав, що буду таке тобі казати. *Oh Mon Dieu! Ce que je dis? Diable!!!*¹

Лариса й справді не очікувала ось такого повороту. Не знала, що почує ці слова так скоро. Хіба можна отак безоглядно довіряти чужій і майже незнайомій людині? Хіба їй не страшно? Що вона про нього знає? Майже нічого! Розум так говорить. А серце що шепоче?

— Так, я хочу бути там, де ти, але...

— Але?

— Ми знаємо одне одного один день...

— Ніч і день. Ти помиляєшся.

— Не має значення. Зовсім мало часу... А якщо справді я, ми помиляємось?

— Ларра, як же ми дізнаємося, що помиляємося, якщо ми не спробуємо? Ларра, це наш шанс. Мені вже тридцять шість років, я такого ніколи не відчував до жодної жінки і нікому не пропонував такого. Ларра, це наш шанс. Давай ми його використаємо. Давай спробуємо. Інколи час не потрібний, щоб зрозуміти найголовніше.

— Найголовніше? Що ж, нехай буде так, — усміхнулась Лариса. Як вона там для себе вигадала: «Заплющити очі, закрити вуха, і навіть серце — і буде все правильно». А тепер, здається, нічого заплющувати і закривати не потрібно. Ну, хіба що тільки заплющити від насолоди очі тоді, коли він її цілує, ось як зараз. Їй хочеться бути з цим чоловіком. Нехай буде так!

¹ О Боже мій! Що я кажу? Чорт!!! (франц.)

Він не любить прощатися, і вона мусила піти. Вона йде холодною, вже самотньою вулицею, вже без нього. Вона плаче. Не від образи, не від жалю до себе. Вона плаче від того величезного відчуття неясного щастя, яке раптово з'явилося в ній, але яке чомусь важеним тягарем давить на неї. Вона завжди думала, що вже не здатна любити нікого: ні з певного часу свою матір, ні свою небажану дочку, ні гіпотетичного чоловіка. Вона так давно живе без любові. Думала, що життя її вже прожите, що вона там всередині вже мертва, і ніщо і ніколи не зможе оживити той попіл. А виявляється, вона жива, вона здатна відчувати, вона здатна навіть любити. Вона здатна навіть бути щасливою.

Буде!

І важко і легко, і сумно і весело, і безтурботно і неспокойно чогось на душі — стільки всього намішалось враз. І всю оцю різнобарвну плутанину у її голові закрутив один-єдиний день. Дивний день такий, пізньоосінній, недовгий, а як багато змогло вміститись у ньому. Вона прожила лише один день не так, як завжди, а здається, що це роки минули. Вона стала іншою. Вона вже не боїться. Вона вже не вагається. Виявляється, приймати рішення, важливі саме для тебе, а не для когось, — так легко. І не треба оглядатися на інших. Думати треба тільки про себе. Не можна бути нещасною — гріх! Життя одне. І воно тільки твоє. Не думати про інших, не думати...

Вона перебирала в пам'яті всі слова і фрази, сказані ними цього дня. Гарні спомини. Від того нещодавно пережитого ставало млосно, і в жар її кидало... Хочеться назад. Хочеться повторити все те, що було з нею у цей короткий і такий глибокий зигзаг часу...

Лишень одна думка жалом оси впиласть і поступово отруювала її сумнівами. Вона з'явилася від випадково сказаних Анрі слів про дітей, і ці слова тепер не виходять Ларисі з голови. Це було сьогодні, коли вони шукали його загублений у часі будинок і забрели ще на якусь тихеньку вуличку зі старими будівлями.

Анрі здалося, що вони тут надибали саме той багатостраждальний будинок зі старовинної фотокартки. Він радів, як мала дитина, бігав навколо Лариси, розмахуючи руками, все показував фотографію з бабусею Елен. Нарешті фонтан радості вичерпався, і Анрі став фотографувати будинок з усіх доступних боків: спочатку з вулиці, а потім вони зайшли у невеличкий ошатний двір. У дворі було досить людно: всюди суцці бабусі на обов'язкових лавах біля під'їздів; переважно вже поважного віку, кілька чоловіків з розмовами біля столиків за грою чи то в доміно, чи то в карти; дбайлива хазяйка, що знімала з натягнутих мотузок просохлу білизну (такий погожий день треба ловити, бо дощі ж он знову йдуть), галасливі діти з м'ячем. Це був затишний двір, де всі всіх знають, де обов'язково одне з одним вітаються, тому поява чужинців відразу привертає до себе увагу. І місцеві тихенько починають переглядатися між собою, німо запитуючи: «Хто це? Ти знаєш?» — «Ні, вперше їх бачу. А до кого це вони прийшли?» Анрі спробував фотографувати далі будинок, як бабусі відразу ж і запротестували:

— А чого це ви нас фотографуєте? Ви хто? Ви з газети?

Знову довелося пояснювати, хто вони, що вони тут шукають, показали фото, розповіли сімейну історію. Звісно, що бабусечки на лавах біля під'їзду повинні завжди все знати, отож вони й засипали Анрі запитаннями так, що він ледве встигав відповідати. Адже поява іноземця

Наталія Ошатна після смерті чоловіка всю любов дарувала доньці Ларисі. У часи безгрошів'я намагалась утримувати себе та її, як уміла. А коли Лара, тяжко перенівши травму зраженого кохання, завагітніла, вмовила не брати гріх на душу й зберегти дитину. Так народилася Надійка. Але Лариса, талановита музикантка, щодень проживає з почуттям безвиході, не знаходячи місця в житті. Надійка для неї — нагадування про той найчорніший день, коли всі мрії розбилися на друзки... Зрештою Лариса покидає рідний дім і їде за кордон, сподіваючись на щастя там. Надійка, яка все дитинство мріяла про мамину любов, залишається з бабусею — єдиною близькою людиною. Чи вдасться цим трьом змученим болем жінкам все ж знайти порозуміння? Доля приготувала кожній непростий шлях.

bookclub.ua

ISBN 978-617-12-9287-1

9 786171 292871